

ский языкъ, но за всичко Святополкъ да се допитва до Викинга, комуто е възложена грижата да слѣди св. Методия къдѣ ходи и какво прави. Святополкъ, бидѣйки, както вече казахме, цѣлъ подъ влиянието на Нѣмското духовенство, повѣрвалъ това лъжовно писмо и далъ куражъ на казанното духовенство да гони св. Методия и му прѣчи въ работата. Св. Методий се почудилъ много като се научилъ, че Святополкъ има такова писмо (кое-то и той счелъ за истинско) и се оплакалъ на папата за гдѣто се отнесълъ тѣй съ него. Папата му отговорилъ, че освѣнъ снова писмо, което самъ билъ далъ съ ржката си на св. Методия, друго не билъ писалъ нито прашалъ на кн. Святополка, нито пъкъ билъ възлагалъ нѣкаква тайна длъжностъ на Викинга въ негова (св. Методиева) вреда. Св. Методий се успокоилъ и отъ ново се окуражилъ въ работата си.

Като видѣли враговетѣ на св. Методия, че и този пътъ бравата имъ ударила о камѣкъ, тѣ се заловили у друго едно, не по малко кално срдѣство за постигание на цѣльта си. Тѣ разпрѣснали слухъ, че Византийския императоръ и Цариградския патриархъ тѣй много билъ намразили св. Методия за гдѣто вливалъ въ сношение и се споразумевалъ по работитѣ си въ Моравия и Панония съ папата, щото да билъ имали възможностъ, на кжсове би го разкжсали. Но, като на пукъ тѣмъ, случило се Византийския императоръ Василий Македонецътъ, да покани св. Методия да му